

/Big wall klimmen in No

"The worst summer in more than twenty years", antwoordt Trygve Leren terwijl hij samen met Vincent en ik, druipend in de regen tussen de donkere lage wolken, naar de enorme massieve rug van de Trollveggen staart. De campinguutbater heeft reeds heel wat Noorse jaartjes op de teller en hij weet dat hij ons geen valse hoop moet geven. Net zoals de rotsen laat het weer hier zich maar moeilijk temmen, en dat hebben we snel geweten!

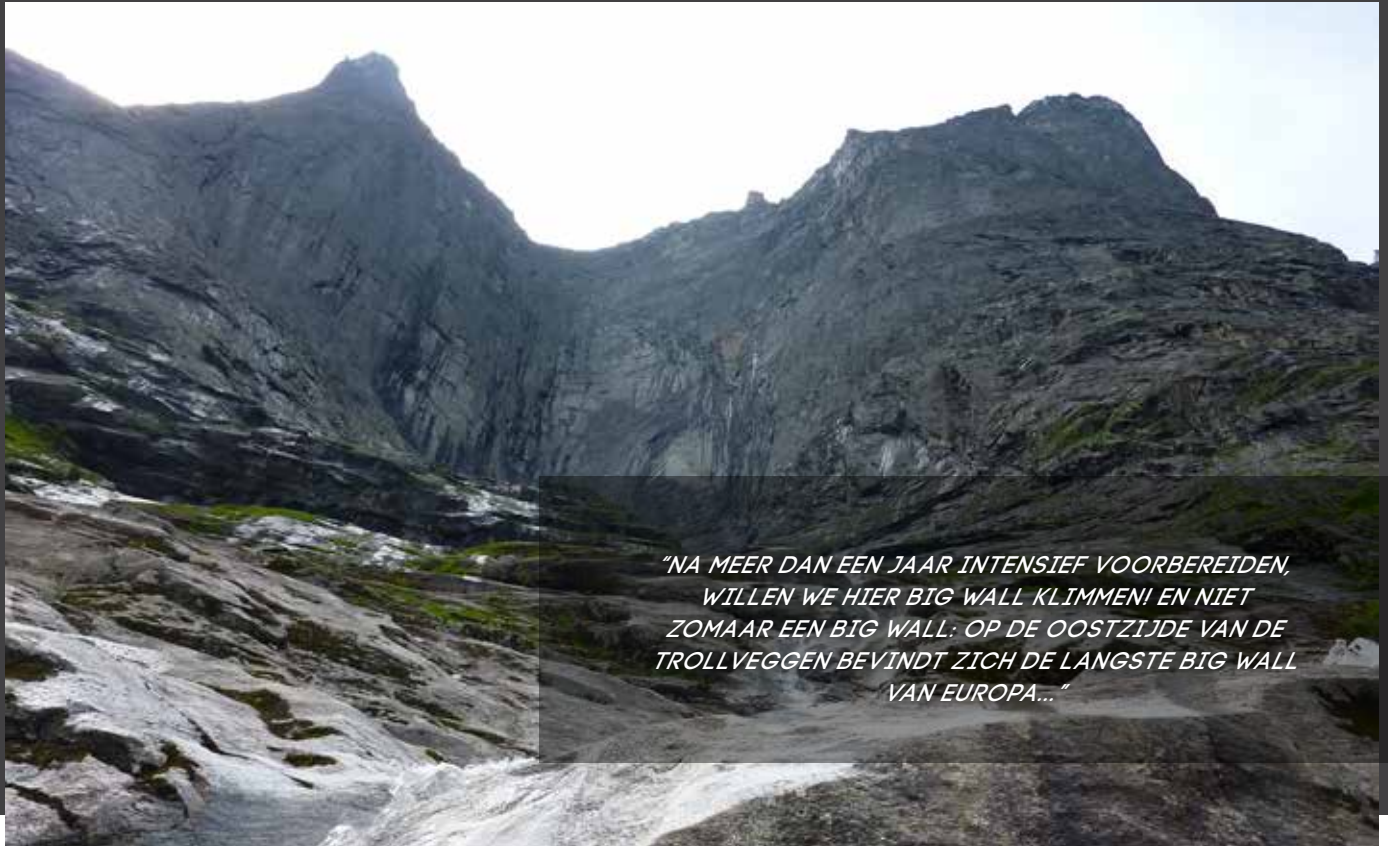
Meer dan een jaar geleden viel ons oog op deze klassieke route, maar tijdens de voorbereiding besloten we om op de wand een nieuwe route te openen. Noem het gezonde avontuurlijke spirit of domme naïviteit. Wij waren in ieder geval wild van het idee en stelden een volledig sponsordossier op. De Berghut, klimzaal Biover en Commandotouwen Goeman zagen ons plan ook zitten en stapten mee in de klim. Ook mijn klimpartner Vincent vond in Duitsland een aantal partners, waaronder Petzl en Trek 'N Eat, die onze avontuurlijke klim wilden sponsoren.

"DAN HOREN WE DE WIND ZINGEN LANGS DE BERGEN. IN ROMSDAL IS DIT GEZANG BEKEND ALS 'SJELLA'..."

We staan op de Trollveggen camping in West-Noorwegen, niet ver van Andalsnes, in de prachtige woeste Romsdalvallei tussen twee giganten van meer dan duizend verticale meters: achter ons de massieve Romsdalhorn en aan de overkant de imposante Trollruggen (de trollenruggen) met de bekende Trollveggen. Het is het mekka van de basejumper, maar daarvoor zijn we hier niet. Na meer dan een jaar intensief voorbereiden, willen we hier big wall klimmen! En niet zomaar een big wall: op de oostzijde van de Trollveggen bevindt zich de langste big wall van Europa geopend door Høibak-Heen in 1958: 3200 klimmeters op 1200 hoogtemeters.

Hier staan we dan: drie dagen gefrustreerd te apogapen in de gietende regen naar die majestoeuze bergwanden. Het plan om een nieuwe route te openen, hebben we snel moeten opbergen. In de voorziene twaalf dagen zijn de weersvoorspellingen veel te onstabiel. Bovendien is de geplande nieuwe route uitzonderlijk nat en bijgevolg zo goed als onbeklimbaar. Maanden voorbereiding willen we niet zomaar van tafel vegen en 's avonds besluiten we, als de kans zich voordoet, om de klassieke route te klimmen.

noorwegen: de Trollveggen

"NA MEER DAN EEN JAAR INTENSIEF VOORBEREIDEN, WILLEN WE HIER BIG WALL KLIMMEN! EN NIET ZOMAAR EEN BIG WALL: OP DE OOSTZIJDE VAN DE TROLLVEGGEN BEVINDT ZICH DE LANGSTE BIG WALL VAN EUROPA..."

WOESTE WATERVALLEN

Zondagmorgen, drie augustus. Van zodra ik mijn ogen opendoe, spring ik uit mijn slaapzak en kijk ik door het raampje van de chalet. De regen stroomt alweer naar beneden en van de Trollryggen gutschent tientallen nieuwe watervallen honderden meters naar beneden! Dikke grijzen wolken glijden langs de enorme verticale wanden. Een prachtig schouwspel, maar dit betekent dat we ook vandaag niet kunnen klimmen. Dju! Later in de namiddag klaart het een beetje op en besluiten we om een verkenningstocht te maken naar de voet van het massief. Gepakt verlaten we de hoofdweg en steken de wilde Raumarivier over. We dringen door het bos en banen ons een weg naar boven door honderden meters steenpuin. Na twee uren stappen staan we eindelijk aan de voet van de Trollveggen. Op vele plaatsen stroomt er zachtjes water naar beneden. Vlak voor ons glijdt een brede waterval over de rotsen en verdwijnt naast ons in een enorme vier meter hoge ijsbrug. We vullen dankbaar onze drinkbus en terwijl we gretig drinken bestudeert onze blik de honderden meters bullige gladde rotsen op zoek naar de beste weg naar boven.

Op de terugweg zijn we dolenthousiast en de regendruppels weerhouden ons er niet van om te dromen van de klim. Vincent stapelt op cruciale punten een aantal rotsblokjes op elkaar, zodat we de ochtend voor de klim niet te veel tijd verliezen.

EINDELIJK ZOVER!

Enkele dagen later worden er eindelijk twee dagen van rustiger weer voorspeld. We besluiten het erop te wagen. Om zeven uur 's morgens staan Vincent en ik gepakt met een rugzak van tien kilogram aan de voet van de Trollveggen. Klaar voor deze tweedaagse klim van ongeveer 3250 meter.

De ijsbrug is reeds half ingestort, maar de brede waterval schuift nog steeds over de gladde platen naar beneden. Die zullen we hogerop moeten oversteken om rechts op zo'n vijfhonderd meter hoogte bij een groot sneeuwplateau te kunnen geraken. We checken beide gordels vol materiaal, maken ons touw klaar en beginnen aan de klim.

Vincent en ik zoeken langzaam een weg naar boven van richel naar richel. Gelukkig is het hier niet te steil, want overal druip water naar beneden en de natte, gladde dalstructuur biedt bitter weinig houvast. Bovendien is op dit gneisgesteente elk spleetje of richeltje volledig dichtgegroeid met mos of kwarts. Noodgedwongen blijven de friends en klemblokken lengte na lengte aan onze gordel hangen en beveiligen we elkaar gewoon door het touw telkens om ons lichaam te winden. Op sommige plaatsen kunnen we een piton als relais slagen.

VALLEN IS GEEN OPTIE!

Het is twee uur in de namiddag. Ik sta op ongeveer vierhonderd meter hoogte op een onstabiel, smal richeltje en kijk naar beneden. Ik zie de platen onder mij bijna verticaal in de diepte verdwijnen en besef dat het hier al een stuk steiler is. Noodgedwongen moesten we behoorlijk afwijken van de oorspronkelijke, klassieke route en het moeilijkheidsniveau is al aanzienlijk gestegen. Plots hoor ik Vincent een twintigtal meter boven mij vloeken en kreunen. Zijn voeten staan wijd gespreid. Hij houdt zich links vast aan een kleine réglette en met zijn rechterhand probeert hij wat druppelend mos weg te schrapen uit een dunne spleet tussen twee platen. Kleine stukjes stenen vallen mee naar beneden. Zonder succes probeert hij verschillende camalots of klemblokjes te plaatsen om zo een moeilijk overhangend stuk te overbruggen. Ik merk aan zijn trillende linkervoet dat hij zich in een hachelijke positie bevindt.

Ik kijk nog eens naar beneden en zie ver in de diepte de toppen van de bomen. Aan de overkant van de vallei bewegen verschillende gekleurde stipjes zich geluidloos voort op een lange smalle grijze lijn. In een flits zie ik de gedenkplaat ter ere van de overleden klimmers en basejumpers aan het Trollveggen besøkscenter terug voor mij. Een onbehaaglijk gevoel bekruipt mijn lichaam en een ijskoude rilling glijdt langzaam over mijn rug. Ik besef dat Vincent geen schijn van kans heeft als hij nu naar beneden valt en dat hij mij zonder pardon mee de diepte insteurt. Het touw dat ik nu rond mijn middel vasthoud, heeft geen enkel nut. Het was al die voorbije honderden meters slechts een lapmiddeltje om ons het gevoel te geven dat we beveiligd waren. De harde realiteit is echter dat we al honderden meters zo goed als solo klimmen en dat we ons nu in een levensgevaarlijke situatie bevinden!

GEEN ANDERE KEUZE DAN TERUGKEREN

Uiteindelijk klimt Vincent naar een klein plateau waar hij relatief stabiel staat en klim ik naar hem toe. Een paar meter onder hem vind ik een spleetje waar ik een piton kan instagen. Wanneer we samenkomen, merk ik dat Vincent nog even moet bekomen en beseffen we allebei dat dit avontuur intenser is dan gehoopt. Toch spreken we niet over terugkeren. We besluiten een honderdtal meter hoger naar een plateau te klimmen om daar even uit te rusten. Van het uren klimmen over natte rotsplaten raken onze handen, maar vooral onze voeten kletsnat. De klamschoentjes worden minder soepel en ik merk dat ik vaker moeite heb om mijn evenwicht te bewaren door de rugzak die bij elke lengte zwaarder en zwaarder lijkt te worden. Op een bepaald moment klimt Vincent een tiental meter recht boven mij over een overhangend stuk rots en zie ik hem verdwijnen. Buiten mijn beveiliging heeft hij alweer niets kunnen vastmaken. Dan trekt het touw zich steeds meer en meer rechts tot er uiteindelijk geen beweging meer inkomt.

Na een tiental minuten kan ik vertrekken. Wanneer ik de overhang passeer, zie ik het touw rechts een plaat vol stromend water kruisen. Langzaam traverseer ik over de gladde plaat. Vloekend voel ik mijn natte klamschoenen glijden over de rots. Verkrampt probeer ik de traverse uit te klimmen, maar hoe ik ook probeer: ik geraak niet aan de overhangende plaat rechts. Loslaten is hier geen optie, want dan word ik gewoon tegen de plaat geslagen. Uit volle borst roep ik naar Vincent en leg ik mijn benarde situatie uit. Ik kom te weten dat hij eerst nog een vijftal meter hoger is geklommen alvorens de traverse naar rechts te maken. Met knikkende knieën lukt het mij uiteindelijk om terug te traverseren en bij hem te komen. Ik zie dat hij zich comfortabel op een smal

plateau heeft gevestigd, maar dat hij me alweer op zijn lichaam heeft moeten beveiligen. We kijken naar elkaar, bekijken de verticale wanden boven ons en besluiten ons leven niet meer te riskeren. Een drietal uur later staan we terug beneden.

Terug op de camping komt een Noorse klimmer naar ons. Hij heeft ons met de verrekijker gevolgd en tot onze verbazing feliciteert hij ons. We vragen om uitleg en hij zegt dat alleen goede klimmers weten wanneer ze moeten terugkeren. Die woorden doen onze opgave iets minder bitter smaken. Wanneer we de volgende morgen wakker worden, zien we dat het buiten stormt en in een paar uurtjes tijd donderen verschillende steenblokken met geweld naar beneden. Opnieuw beseffen we dat we de juiste keuze hebben gemaakt.

TOCH NAAR DE TOP

Om de pijn wat te verzachten, besluiten we later die week om vanaf de Trollstyggen naar de bovenrand van de Trollveggen te wandelen. Het is een stevige, vijf uur durende wandeling met meer dan achthonderd meter stijgen. Om de uitdaging wat groter te maken, besluiten we om acht uur 's avonds te vertrekken en halverwege onder de blote hemel te overnachten. Wanneer we om vijf uur 's morgens uit onze slaapzak kruipen, begint het alweer wat te waaien en te regenen. Maar dat kan ons niet deren. We stijgen gestaag verder en wandelen over een groot sneeuwveld. Dan horen we de wind zingen langs de bergen. In Romsdal is dit gezang bekend als 'Sjella'. Terwijl we luisteren, ontwaren we plots de Trolltindanen (de Trollpieken). We staan boven aan Europa's hoogste verticale wand. Hier moesten we aankomen. ▲

BENODIGD MATERIAAL

Gordel, helm en personal; enkel touw van 70 meter of dubbel touw van 60 meter (dubbel touw is zwaarder maar heeft grote voordelen indien je moet terugkeren); 12 setjes; meerdere bandslings; gradisteps; meerdere HMS veiligheidsmusketons; meerdere normale musketons; klemblokjes en –verwijderaar; Nitro 3 shock-absorber; standaardset friends en enkele grotere maten; 12 pitons en pitonhamer; 2 skyhooks; comfortabele klmschoenen; warme jas of lichte slaapzak; minimum 2 liter water; 2500 tot 3000 Kcal per persoon; toiletpapier.

MOEILIJKHEIDSGRAAD

Moelijkheidsgraad van de klassieke route 'Høibak-Heen': 6a+, VI, 3250 meter. Er zijn zelden klimmers te vinden op Trollveggen of Trollryggen. De beklimming is echter gevaarlijk en vraagt heel wat ervaring. Er is risico op steenslag en in de laatste lengtes van Høibak-Heen vind je geregeld losse stenen. Daarnaast is de routefinding van Høibak-Heen erg complex. Bij de kleinste vergissing verzeil je al snel in klimlengtes met een moeilijkheidsgraad van 6b+ of je belandt in lengtes die je deels artificieel moet klimmen. Een goede voorbereiding op deze beklimming is cruciaal. De routes 'Via Comicci-Cima Grande' in Lavaredo of 'Via Rabado-Navarro' in Naranjo de Bulnes in Spanje zijn een goede oefening. Verken ook steeds de weg naar de voet van het massief en de afdaling voor je beklimming. Licht de campingbaas in over je plannen. De verschillende sneeuwplateaus zijn een goede bron van water onderweg.

REISPERIODE

In juni, juli en augustus heb je de beste kans op goede klimcondities.

VERVOER

Met de auto kun je via Frederikshaven in Denemarken naar Oslo (met veerboot) en dan naar Andalsnes rijden of via Zweden naar Oslo over de Öresundbrug. Zeer mooie, duidelijke wegen, voldoende goed ingerichte stopplaatsen, geen tolwegen (behalve Öresundbrug) en weinig verkeer in Denemarken en Noorwegen. Vanaf Lillehammer zijn de meeste wegen met Traffic Control points voorzien (max 70 km/u), daarom is de reis naar Andalsnes wat lang. Het vliegtuig is een goedkoop en snel alternatief. Vanuit Olesund kun je een auto huren voor de rest van de reis.

ACCOMMODATIE

We verbleven op Camping Trollveggen. Een centraal gelegen camping met mooi uitzicht. Je hebt de mogelijkheid om een chalet te huren. Wildkamperen is in Noorwegen overigens toegestaan.

KOSTPRIJS

Voor comfortabele basics, transport, voeding en overnachting moet je op ongeveer 1500 € rekenen (voor tien dagen). Afhankelijk van je transportmethode, accommodatie en hoeveel materiaal je moet kopen voor deze onderneming kunnen de kosten variëren en/of oplopen.

TOPO EN RELEVANTE WEBSITES

"Klatring i Romsdal" van Bjarte Bø
www.trollveggen.com
www.climbing-punks.com

TIPS

Alle rots in Romsdal is gneis. Je kunt klimmen op Mongejura (1000m), Bobleveggen en Hornaksla (400 meter). De markante Romsdalthorn (1550 meter) biedt enkele eenvoudige alpiene klimroutes. Op de Trollveggen noordwand vind je verschillende winterroutes zoals de Norwegian Route, French Route, Arch Wall and Swedish Route.

MET DANK AAN ONZE SPONSORS

Petzl, De Berghut, Commandotouwen Goeman, klimzaal Biover, Trek 'N Eat, Zugvogel Verden, Kinderheim Haus des Kindes "Wildfang", Nissan Viets, Kletterzentrum Up Oldenburg